

[Alfred Jensen.]

forhøjelse af de indtægtssatser, der er sat som grænse for disse fradrag, men her er ikke — hvad jeg tidligere har sagt — tale om nogen ajourføring af disse fradragsbeløb. Det, der blev opnået ved behandlingen af ligningsloven i december måned, har ikke ført til en ajourføring, hvad fradragene angår, for det første fordi beløbene ikke er tilstrækkeligt store, og dernæst fordi lønmodtagerfradraget ikke kommer alle borgere med de indkomster, der er fastsat i § 8 i skattelovens stk. 1—6, til gode. Selvom man tager de 500 kr., der maksimalt kan være tale om her, er det jo en kendt sag, at det ikke er alle, måske kun et fåtal af skatteyderne, der vil være i stand til at opnå det maksimale beløb, 500 kr. Det vil altså sige, at selv med den lempelse, der gennemførtes i december måned, er vi ikke så nær nået frem til en betryggende fastsættelse af den skattepligtige indkomst. Derfor er det, at mit parti den ene gang efter den anden har foreslået, at man skulle ajourføre fradragsbeløbene og indtægtsgrensene for helt eller delvis fradrag.

Vi har denne gang foreslået, at nedslagsbeløbet skulle forhøjes med 85 pct. Det svarer nogenlunde til den prisstigning, der har fundet sted siden 1922, da de oprindelige satser for forsørgerfradrag fastsattes i skatteloven.

Jeg skal ikke komme ind på de tal, jeg tidligere har betjent mig af, for det er, hvad de 85 pct. angår, de samme som ved ligningslovens behandling. Vi har ikke taget hensyn til de pointsstigninger, der har fundet sted i pristallet pr. 1. januar i år, men har holdt os til det samme 85 pct.-beløb.

Jeg skal anbefale, at man overvejer at stemme for dette forslag, fordi man må gøre sig klart, at tusinder og atter tusinder af borgere her i landet bliver stillet overfor skatteforhøjelser, som de ikke kan klare, uden at det går for meget ud over deres hjem, deres hustru og deres børn. Derfor vil jeg — selvom jeg vist har lov til at sige, at det er i den tolvte time — opfordre til, at man overvejer, om vi nu ikke alligevel skulle ajourføre disse fradragsbeløb, således at vi følger den linie, regeringen iøvrigt har anlagt på andre områder, nemlig ved at ajourføre takster og gebyrer. Det ville være en simpel retfærdighedshandling, og derved kunne man bøde på noget af den uretfærdighed, der kommer til udtryk overfor småkårsfolk, på grund af den politik, der føres.

Dernæst vil jeg sige et par ord om værne-

skatten. Her har mit parti ganske vist ikke stillet noget ændringsforslag, men jeg har vel lov til at komme ind derpå, da lovforslagene behandles under eet.

Vi noterer med tilfredshed, at man har strøget § 13. Vi ved, at det betyder meget lidt i praksis. Såvidt jeg kan se af det, der er offentliggjort om forhandlingerne, skulle det overhovedet ikke betyde noget i praksis, om denne paragraf opretholdes eller ej. Ikke desto mindre er vi tilfredse med, at paragraffen er strøget, fordi vi mener, at man principielt ikke bør angribe den dyrtidsreguleringsordning, som bliver resultatet af de kollektive overenskomster, ligesom man efter vor opfattelse heller ikke bør forringe tjenestemandenslovens bestemmelser om lønningernes regulering.

Men selvom man altså foretager en sådan ændring, tilfredsstiller forslaget ikke os. Der var, da vi oprindeligt behandlede forslaget om værnescat, en hel del tale om, at de rige skulle betale. Jeg har allerede ved første behandling gjort opmærksom på, at da man fastsatte 8 000 kr. som bundgrænse, lod man også en del af de fattige komme til at betale. Jeg har ved dette lovforslags første behandling gjort opmærksom på, at endnu flere kom til at betale på grund af de lønstigninger, der er sket som følge af prisstigningerne, men som altså ikke betyder nogen forhøjelse af levedoden. Som sagt, flere fattige end før kommer til at betale værnescat. Nu har mit parti givetvis ikke noget imod, at de rige kommer til at betale og betale klækkeligt af det, de suger ud af det arbejdende folk; men vi kan, som jeg tidligere har sagt, ikke stemme for en skat af den karakter, fordi vi ikke billiger det formål, hvortil dens provenu skal anvendes. Det vil altså sige, at vi ved tredje behandling vil stemme imod værnescatten.

Angående tillægsindkomstskatten har jeg været noget nysgerrig. Efter de udtalelser, der ved første behandling blev fremsat af det ærede medlem hr. Hans Knudsen, havde jeg ventet, at der var blevet stillet ændringsforslag til § 3, den paragraf, som indeholder bestemmelserne om provenuets anvendelse. Men jeg har ikke i betænkningen set noget, som tyder på, at man overhovedet har diskuteret det spørgsmål; der er jo som bekendt intet ændringsforslag i betænkningen til dette lovforslag. Mit parti kan ikke billige, at man anvender de 27 mill. kr., der her er tale om, til afskrivning på de to konti, der er nævnt i § 3. Vi har ikke noget imod, at man tager denne skat af de store indkomster, men vi ønsker beløbet anvendt til lettelse af det arbejdende folks kår. Vi finder,